

Arrest

nr. 325 992 van 29 april 2025
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2025 met referentnummer 125594.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam in 2003, samen met zijn moeder en zijn twee oudere broers A.A. en A.N., als minderjarige toe op het Belgische grondgebied. Verzoeker werd op 28 mei 2010 gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in België in navolging van het statuut van zijn moeder. Op 24 juni 2010 werd aan verzoeker een B-kaart (verblijfskaart voor onbepaalde duur) afgeleverd met een geldigheidsduur van vijf jaar, dewelke telkens verlengd werd, thans tot 22 november 2027.

Verzoeker kreeg tussen 2009 en 2013 meerdere maatregelen opgelegd door de jeugdrechtbank naar aanleiding van het plegen van verschillende als misdrijf omschreven feiten.

Op 27 augustus 2013 werd verzoekers dochter A.N., met de Belgische nationaliteit, geboren. Verzoeker liep tussen 2015 en 2022 talrijke politionele en correctionele veroordelingen op.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 8 maart 2024 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), werd verworpen bij arrest nr. 318 867 van 19 december 2024.

Op 11 maart 2024 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een periode van tien jaar. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde, werd verworpen bij arrest nr. 318 868 van 19 december 2024.

Op 16 juli 2024 diende verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 10 januari 2025 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.07.2024 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): D. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1995

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, de genaamde A. (...) N. (...) NN. (...) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: “§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument. “

Het verblijfsrecht dient aan betrokkene geweigerd te worden op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene werd op 14/12/2009 door de jeugdrechtbank van Antwerpen voorlopig geplaatst in het Centrum van Everberg naar aanleiding van diefstal met geweld of bedreiging, gepleegd door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was. Dit feit pleegde betrokkene op 29/11/2009 ten nadele van M. D G. Deze voorlopige plaatsingsmaatregel werd op 18/12/2009 ingetrokken, maar betrokkene kreeg huisarrest, een contactverbod met E. W. en D. P. en een verbod zich te begeven op de plaats van de feiten. Bij vonnis van 16/06/2010 van de jeugdrechtbank van Antwerpen werd betrokkene voor dit feit en naar aanleiding van een nieuwe diefstal dd. 27/04/2010 onder toezicht van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand geplaatst voor de duur van 1 jaar en werd aan betrokkene een prestatie van opvoedkundige aard opgelegd van 30 uren.

Op 09/08/2011 werd betrokkene opnieuw aangehouden en in het Centrum van Everberg geplaatst. Op 12/09/2011 belandde hij in een gesloten afdeling van de Gemeenschapsinstelling voor Bijzondere Jeugdbijstand De Kempen, nl. De Hutten in Mol. De jeugdrechtbank van Antwerpen besliste bij vonnis van 18/11/2011 om betrokkene verder toe te vertrouwen aan GBJ De Kempen, gesloten afdeling De Hutten tot 12/03/2012 in afwachting van gepaste vervolghulpverlening en stelde hem vanaf 12/03/2012 tot 01/06/2012 onder toezicht van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand van Antwerpen. Dit naar aanleiding van diefstal van een bromfiets en een kinderhelm ten nadele van P. G. (feit gepleegd tussen 22 april 2010 en 27 april 2010) en opzettelijke slagen en verwondingen aan V. P. met 28 dagen ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg (feit gepleegd op 13 september 2010). In het vonnis van 18/11/2011 kan worden teruggevonden: "Uit het dossier blijkt dat de minderjarige over beperkte cognitieve mogelijkheden beschikt en te kampen heeft met een ernstige agressieproblematiek. De minderjarige heeft nood aan een strikte en consequente omkadering om hem opvoedkundig bij te sturen in het grensoverschrijdend gedrag dat hij stelt."

Bij vonnis van de Jeugdrechtbank van Antwerpen dd. 31/05/2013 werd betrokkene opnieuw onder toezicht gesteld en werd aan hem een prestatie van opvoedkundige aard opgelegd naar aanleiding van diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (3 feiten gepleegd op 19 januari 2011 ten nadele van V. J., V D. S. en W. I.); poging tot afpersing van geld ten nadele van R. S., gepaard gaande met geweld of bedreiging, gepleegd door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat zij gewapend waren (feit gepleegd op 19 januari 2011); diefstal van een noodhamer ten nadele van Vlaamse Vervoersmaatschappij De Lijn (feit gepleegd op 14 november 2010); heling van een witte bromfiets ten nadele van O. O. (feit gepleegd op 22 juni 2011); opzettelijke beschadiging of vernieling van een lijnbus (feit gepleegd op 14 november 2010) en opzettelijke slagen en verwondingen aan M. G. (feit gepleegd op 2 oktober 2010).

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 10/06/2015 tot een werkstraf van 100 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 15 maanden) met 3 jaar probatie-uitstel behalve 50 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 7 maanden) en een geldboete van 6.000 euro (of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) met 3 jaar probatie-uitstel behalve 600 euro uit hoofde van verdovende middelen vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, nl. cannabis en cocaïne (feiten gepleegd tussen 24 mei 2014 en 21 juni 2014, meermaals).

Op 09/10/2015 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Antwerpen andermaal veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar) uit hoofde van diefstal op heterdaad betrappt, met geweld of bedreiging hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, bij nacht, door twee of meerdere personen, nl. van een zwarte gsm Samsung met bijhorende oortjes en een sweater ten nadele van S. L. (feit gepleegd op 9 maart 2014).

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 13/10/2015 opnieuw tot een werkstraf van 100 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar) en een geldboete van 600 euro uit hoofde van diefstal van een oude zwarte damesfiets en poging tot diefstal van een rode damesfiets (feiten gepleegd op 11 juni 2014).

Op 23/12/2015 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Antwerpen schuldig bevonden aan opzettelijke slagen en verwondingen tegen de echtgenote of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. Deze feiten pleegde betrokkene meermaals tussen 1 september 2013 en 13 februari 2014 op zijn feitelijke partner S. (...) S. (...). Hij kreeg een werkstraf van 120 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar) opgelegd en een geldboete van 300 euro. Het vonnis stelde het volgende: "Het strafonderzoek startte door klacht van het slachtoffer voor opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht door haar toenmalige partner, huidig beklaagde (betrokkene). Uit angst voor beklaagde heeft zij nooit vroeger dan 12/02/2014 klacht durven neerleggen niettegenstaande zij meermaals slachtoffer was van partnergeweld. Op 12/02/2014 kreeg het slachtoffer weerom slagen en stampen van beklaagde, dit in aanwezigheid van het zeer jonge kind. Beklaagde zou zonder aanwijsbare redenen zeer jaloers zijn. Beklaagde ontkent de hem ten laste gelegde feiten niettegenstaande de verschillende medische attesten en het verslag van Sint-Vincentius ziekenhuis dat vermeldt "duidelijke sequellen in het kader van slagen en verwondingen". De arts stelde recente haematomen vast met zwellingen t.h.v. linkerorbita, linkerbovenarm, beide bovenbenen en strangulatieletsels t.h.v. de hals. Uit de objectieve bevindingen in het deskundigenverslag van Dr. V. (...) N. (...) blijkt dat het slachtoffer in begeleiding is bij (...) voor verwerking van haar trauma's ontstaan door de geweldplegingen van haar ex-partner.(...) De gepleegde feiten zijn laakbaar, temeer in aanwezigheid van het minderjarig kind gepleegd, en getuigen van een verregaande normvervalsing met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. (...) Wegens het gebrek aan schuldinzicht in hoofde van beklaagde komt het opleggen van probatievoorwaarden niet opportuun voor."

Op 29/01/2017 werd betrokkene aangehouden en op 30/01/2017 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen omdat hij zijn werkstraffen van 13/10/2015 en 23/12/2015 niet of slechts gedeeltelijk had uitgevoerd. Hij kon genieten van een strafonderbreking van 30/01/2017 tot 17/02/2017.

Op 17/02/2017 werd betrokkene aangehouden op verdenking van mededader aan diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens, deelname aan vereniging van misdadigers bij nacht.

Betrokkene werd op 28/04/2017 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf uit hoofde van afpersing, met behulp van geweld of bedreiging bij nacht, gepleegd door twee of meer personen, waaronder een gsm (feit dd. 23 september 2016) met gebruik of vertoon van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen, of dat de schuldige heeft doen geloven dat hij gewapend was; en aan diefstal, door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen van een gsm Huawei, ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, duidelijk was of hem bekend was (feit dd. 10 oktober 2016). Betrokkene tekende diezelfde dag vanuit de gevangenis beroep aan tegen dit vonnis waarop het Hof van Beroep te Antwerpen betrokkene vrij sprak in haar arrest van 28/06/2017 omdat er onvoldoende bewijs van schuld was aan de tenlastegelegde feiten, niettegenstaande de gestolen gsm's van de slachtoffers kort na de feiten bij betrokkene werden aangetroffen. Ingevolge de vrijspraak werd betrokkene diezelfde dag vrijgesteld uit de gevangenis van Antwerpen.

Op 05/12/2017 werd betrokkene opnieuw aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van mededaderschap aan poging tot diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. Het aanhoudingsbevel werd op 16/01/2018 door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Antwerpen opgeheven waardoor betrokkene opnieuw op vrije voeten kwam. De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 21/02/2018 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met 5 jaar uitstel behalve de voorlopige hechtenis uit hoofde van poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 05/12/2017).

Op 23/04/2018 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Antwerpen bij verstek schuldig bevonden aan 3 feiten van opzettelijke slagen en verwondingen en veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 600 euro (feiten gepleegd op 18/12/2015 ten nadele van B. D., in de nacht van 6 op 7 mei 2016 ten nadele van D R. J. en op 02/07/2016 ten nadele van mevrouw D. E. en mevrouw J. L.). De rechtbank stelt in haar vonnis dd. 23/04/2018: "De handelingen van beklaagde (betrokkene) wijzen op een afwezig normbesef en een agressieve ingesteldheid. Beklaagde is blijkbaar een vechtersbaas die bijzonder weinig respect betuigt voor de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffers. (...). Beklaagde is ook niet aan zijn proefstuk toe en werd reeds meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor gelijkaardige feiten. Reeds vier maal werd beklaagde veroordeeld tot het uitvoeren van een werkstraf. Dergelijke veroordelingen maken duidelijk geen indruk op beklaagde. Enerzijds blijft hij nieuwe strafbare feiten plegen, anderzijds blijkt uit de door het Openbaar Ministerie voorgebrachte stukken dat hij deze werkstraffen eenvoudigweg niet uitvoert."

Betrokkene bood zich aan in de gevangenis van Antwerpen op 25/09/2018 voor een enkelband en hij kon genieten van een strafonderbreking tot 08/11/2018, waarna hij 1 maand onder elektronisch thuistoezicht werd geplaatst tot aan uw voorlopige invrijheidstelling op 08/12/2018.

Op 09/08/2019 werd betrokkene opnieuw aangehouden en op 10/08/2019 opgesloten in de strafinrichting van Antwerpen op verdenking van handel in verdovende middelen in vereniging. De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene voor dit feit op 18/10/2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete van 8.000 euro uit hoofde van het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van verdovende middelen, nl. cannabis, in staat van bijzondere herhaling. Hij werd op 28/11/2019 opnieuw in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 20/01/2020 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Antwerpen schuldig bevonden aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg (feit gepleegd op 20 juli 2019 ten nadele van S. D. D. T.) en aan weerspanning zonder wapens (feit gepleegd op 9 juni 2019 ten nadele van HINP G. D. D. en INP K. B.). De rechtbank legde hem een definitief geworden gevangenisstraf op van 15 maanden en een geldboete van 1.200 euro.

Betrokkene diende zich op 05/03/2020 opnieuw voor de Correctionele rechter van Antwerpen te verantwoorden wegens het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van verdovende middelen, nl. cannabis. Deze feiten pleegde hij meermaals tussen 23 mei 2019 en 31 mei 2019, in staat van bijzondere herhaling. De rechtbank stelde de samenhang van deze feiten vast met de feiten van het in kracht van

gewijsde gegane vonnis van 18/10/2019 en legde u met toepassing van artikel 65, tweede lid Strafwetboek een bijkomende gevangenisstraf op van 10 maanden, dewelke definitief geworden is.

Op 24/03/2020 bood hij zich aan op de gevangenis van Antwerpen voor een enkelband ter uitvoering van het vonnis van 20/01/2020. Betrokkene kon diezelfde dag genieten van een eerste strafonderbreking tot 27/05/2020 en een tweede keer van 24/08/2020 tot 04/11/2020. Op 17/11/2020 onttrok hij zich aan zijn elektronisch toezicht en werd terug onder het gewoon gevangenisregime geplaatst. Hij werd op 24/11/2020 opnieuw onder elektronisch toezicht geplaatst tot dit een tweede keer werd ingetrokken van 27/02/2021 tot 04/03/2021 omdat hij de voorwaarden alweer niet had nageleefd. Op 04/04/2021 werd hij in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 25/05/2021 werd betrokkene opnieuw gearresteerd en op 26/05/2021 opgesloten onder aanhoudingsmandaat op verdenking van handel in verdovende middelen in vereniging. Op 09/06/2021 tekende hij vanuit de gevangenis verzet aan tegen het verstekvonnis van de politierechtbank van Antwerpen dd. 23/11/2020 waarbij hij tot een geldboete was veroordeeld wegens het niet-naleven van een samenscholingsverbod in het kader van de coronamaatregelen. Het verzet werd op 29/06/2021 ontvankelijk verklaard, maar hij kreeg niettemin een geldboete van 400 euro. Betrokkene werd op 28/07/2021 vrijgesteld uit de gevangenis nadat de Raadkamer van Antwerpen uw aanhoudingsbevel wegens de druggerelateerde feiten had opgeheven.

Op 13/11/2021 werd betrokkene wederom door de politie Antwerpen gearresteerd en op 14/11/2021 opgesloten onder aanhoudingsmandaat wegens verboden wapendracht, opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg en beschadiging van onroerende en roerende goederen met geweld of bedreiging.

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene bij vonnis van 28/02/2022 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden waarvan 20 maanden met 5 jaar probatie-uitstel en een geldboete van 800 euro met 3 jaar uitstel uit hoofde van het dragen van zekere voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen, met het kennelijk voornemen personen te bedreigen of hen lichamelijk letsel toe te brengen, nl. een keukenmes; opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden ten nadele van J. P.; vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen ten nadele van Fata Morgana bvba en/of ten nadele van O. J.; bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met aanslagen op personen of eigendommen ten nadele van A. N. en beschadiging of vernieling van andermans roerende eigendommen, nl. een voertuig Opel, ten nadele van E. D., in staat van wettelijke herhaling (feiten gepleegd op 13 november 2021). Het vonnis stelt: "De heer D. (...) A. (...) (beklaagde) was op 13 november 2021 onder invloed van drugs en maakte amok in twee cafés en op de openbare weg. In een café aan het Sint-Jansplein te Antwerpen kwam het tot een discussie met betrekking tot de naleving van regels inzake social distancing. A. (...) ging een gevecht aan met een man die op de speelkasten aan het spelen was en gooide vervolgens een wijnfles door het raam van het café. A. (...) sloeg nadien een andere klant, de heer J. P. (burgerlijke partij) en schopte hem. P. liep daarbij verwondingen op in het gezicht, waaronder een neusbreuk, met een tijdelijke werkonbekwaamheid tot gevolg. A. (...) liep weg en kwam bebloed en verward een café in de Korte Zavelstraat te Antwerpen binnen. Hij begaf zich onmiddellijk naar de toiletten en werd daar door de uitbater aangemaand te vertrekken. Daarop bedreigde A. (...) de uitbater met een mes. Hij liep naar buiten en sloeg er meermaals op een wagen Opel Corsa. Vervolgens ging hij naar een telecomwinkel in de Sint-Elisabethstraat. Op aanwijzen van omstaanders werd A. (...) daar gevat door de politie, met een lang keukenmes tussen zijn broeksriem." De rechter oordeelde: "Geweld in de publieke ruimte is onaanvaardbaar. Het gebruik van geweld houdt een onmiddellijke aantasting in van de fysieke integriteit van het slachtoffer en brengt angstgevoelens teweeg bij wie rechtstreeks betrokken is, en een onveiligheidsgevoel voor de maatschappij in het geheel. (...) A. (...) blijkt te kampen met een ernstige verslavingsproblematiek, waarvoor reeds op diverse manieren geprobeerd werd een structurele oplossing te vinden. Bij de behandeling ten gronde wordt geschetst dat een voorlopige hechtenis in 2021 in een dossier waarbij hij buiten vervolging werd gesteld, het laatste traject zou doorkruist hebben en geleid zou hebben tot een zwaar hervat. In het kader van de huidige zaak werd dokter D. (...) V. (...) aangesteld en zij schetst een weinig rooskleurig beeld van het functioneren van A. (...) en ze schat het risico op hervat hoog in. Er is immers sprake van beperkte intellectuele capaciteiten, een antisociale persoonlijkheidsdynamiek, een verslavingsproblematiek, psychotische verschijnselen en een afwezige dagbesteding. (...) " Betrokkene werd op 12/04/2022 voorlopig vrijgesteld uit de gevangenis van Tongeren.

Op 01/06/2022 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Antwerpen bij verstek schuldig bevonden aan het dragen van scherpe, snijdende of stompe voorwerpen of stoffen die niet als wapen zijn ontworpen, met het kennelijk voornemen personen te bedreigen of hen lichamelijk letsel toe te brengen, nl. een groot keukenmes met een lengte van 31 cm, in staat van wettelijke herhaling (feit gepleegd op 5 november 2021) en werd hem een gevangenisstraf van 4 maanden en een geldboete van 800 euro opgelegd.

Op 20/08/2022 werd betrokkene andermaal gearresteerd en op 21/08/2022 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de strafinrichting van Antwerpen wegens inbreuk op de drugswet.

Op 21/09/2022 tekende betrokkene in de gevangenis verzet aan tegen zijn veroordeling van 01/06/2022.

De Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 27/10/2022 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met 5 jaar probatie-uitstel en een geldboete van 8.000 euro met 3 jaar probatie-uitstel uit hoofde van het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van verdovende middelen, nl. cannabis, in staat van bijzondere herhaling (feit gepleegd op 20 augustus 2022). Ingevolge uw probatie-uitstel werd hij op 27/10/2022 in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 02/11/2022 verklaarde de Correctionele rechtbank van Antwerpen het verzet tegen het vonnis van 01/06/2022 ontvankelijk. Ze stelde de laattijdige eenheid van opzet vast tussen het feit van 5/11/2021 en dat van 13/11/2021 waarvoor betrokkene reeds op 28/02/2022 was veroordeeld. Dit vonnis van 28/02/2022 had intussen kracht van gewijsde. De rechtbank verwees naar betrokkene's eerdere gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel en een geldboete en legde hem met toepassing van artikel 65, tweede lid SW geen bijkomende bestraffing op en deed het vonnis van 01/06/2022 teniet.

Tot slot werd betrokkene op 21/10/2020 en op 29/06/2021 door de Politierechtbank Antwerpen definitief veroordeeld tot geldboetes van respectievelijk 240 en 400 euro wegens het niet-naleven van de coronamaatregelen en op 28/01/2022 tot een geldboete van 400 euro en een rijverbod van 21 dagen wegens onopzettelijke slagen en verwondingen nadat betrokkene de controle over zijn voertuig had verloren en een bijkomende geldboete van 200 euro wegens intoxicatie aan het stuur.

Overeenkomstig de bepalingen van art. 45, §2 dienen de beslissingen waarin art. 43 wordt aangehaald als rechtsgrond, in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger. Het gedrag van het betreffende familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval en die met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Gezien de aard, de ernst, het recente en recidivistisch karakter van de feiten is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van een recht op verblijf als familielid van een Belgisch kind het gevolg is van een persoonlijke gedrag van betrokkene zelf. Van betrokkene gaat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uit voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Volgens de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) was betrokkene amper 13 jaar oud toen hij in 2008 zijn eerste zware diefstal pleegde. Naar aanleiding van verschillende feiten van diefstal met geweld en bedreiging met vertoon van wapens, opzettelijke slagen en verwondingen en opzettelijke vernielingen kwam hij als minderjarige 2 keer in de gesloten jeugdinstelling "De Grubbe" van Everberg terecht (de eerste keer van 14/12/2009 tot 18/12/2009 en de tweede keer van 09/08/2011 tot 12/09/2011). De jeugdrechtbank stelde vast dat betrokkene over beperkte cognitieve mogelijkheden beschikte en te kampen had met een ernstige agressieproblematiek. Betrokkene had nood aan een strikte en consequente omkadering om hem opvoedkundig bij te sturen in het zwaar grensoverschrijdend gedrag dat hij stelde, zodat hij werd toevertrouwd aan de gesloten jeugdinstelling GBJ De Kempen, afdeling De Hutten in Mol en onder toezicht werd gesteld van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdbijstand. Deze maatregelen brachten geen kentering in het problematisch gedrag van betrokkene. Sinds zijn meerderjarigheid liep betrokkene op een tijdspanne van 10 jaar maar liefst 12 definitieve correctionele veroordelingen op. Hij werd 3 keer veroordeeld voor diefstal met geweld of bedreiging of afpersing, 3 keer voor gewone diefstal of poging daartoe, 6 keer uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, 4 keer voor drugshandel, 2 maal voor verboden wapendracht en 2 keer voor opzettelijke vernielingen. Het geweld dat hij tentoon spreidde was telkens disproportioneel en getuigt van verregaande normvervaging. Tevens betoonde hij geen enkel schuldinzicht. Hij kreeg 4 werkstraffen voor een totaal van 420 uren, waarvan hij er enkele slechts gedeeltelijk of helemaal niet uitvoerde en 8 definitief geworden gevangenisstraffen voor een totaal van 95 maanden of bijna 8 jaar. Daarvan bracht hij 21 maanden door in de gevangenis en 9 maanden onder elektronisch toezicht. Betrokkene verbleef in de gevangenis van 30/01/2017 tot 28/06/2017, van 05/12/2017 tot 16/01/2018, van 25/09/2018 tot 08/12/2018 (onder elektronisch toezicht met strafonderbreking van 25/09/2018 tot 08/11/2018), van 10/08/2019 tot 28/11/2019, van 24/03/2020 tot 04/04/2021 (elektronisch toezicht met strafonderbreking van 24/03/2020 tot 27/05/2020 en van 24/08/2020 tot 04/11/2020; zijn elektronisch toezicht werd 2 keer voor 1 week ingetrokken omdat hij de voorwaarden niet had nageleefd), van 26/05/2021 tot 28/07/2021, van 14/11/2021 tot 12/04/2022 en van 21/08/2022 tot 27/10/2022. Niettegenstaande hij meerdere kansen van Justitie kreeg om zijn leven op de rails te krijgen, herviel betrokkene telkens in een delinquent patroon. Volgens de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) was betrokkene na zijn laatste

veroordeling wegens drugsfeiten op 27/10/2022 in 2022 nog 2 keer betrokken bij een vechtpartij en werd hij in 2023 geverbaliseerd voor bedreiging met een aanslag. Tot slot werd betrokkene in 2020 2 keer bij verstek politieel veroordeeld wegens het niet-naleven van de social distancing-maatregelen en in 2022 omdat hij onder invloed een verkeersongeval met fysiek letsel veroorzaakte.

Uit al deze feiten blijkt dat betrokkene er niet in slaagt om zichzelf te beheersen en dat hij weinig nodig heeft om volledig te ontsporen. Dergelijk zinloos geweld vergroot de angstgevoelens bij de burgers en het maatschappelijke onveiligheidsgevoel. Nergens blijkt dat betrokkene agressieproblematiek ondertussen onder controle is. Het gedrag dat betrokkene vertoont, getuigt van een verregaande normvervaging en gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit en andermans eigendommen. Het is duidelijk dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De maatschappij dient beschermd te worden tegen dergelijke agressie. Bovendien is betrokkene gekend voor verschillende gewapende diefstallen en werd hij 2 keer veroordeeld voor verboden wapendracht. De wapenwetgeving is met recht en reden streng en is erop gericht de veiligheid van de burgers in de maatschappij te beschermen. De feiten die hem ten laste worden gelegd tonen aan welk gevaar het voorhanden hebben van wapens inhoudt. Het is juist bij toestanden waarbij de frustratie oploopt en de druk te groot zou worden dat het voorhanden hebben van wapens tot een bijkomende escalatie en zeer verregaande gevolgen kan leiden. Gezien betrokkene verslavingsproblematiek en zijn psychotische verschijnselen is er een zeer reëel risico dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten.

Verder werd betrokkene reeds 4 keer veroordeeld wegens handel en bezit van verdovende middelen. Bij zijn eerste correctionele veroordeling op 10/06/2015 kreeg betrokkene een werkstraf en een geldboete opgelegd met gedeeltelijk probatie-uitstel om hem te motiveren een drugsvrij leven te leiden met een vaste tewerkstelling. Onder zijn probatievoorwaarden diende hij onder meer een passende begeleiding te volgen met het oog op een definitieve drugontwenning en actief naar werk te zoeken. Betrokkene volhardde echter in zijn druggebruik en zijn delinquent gedrag. Bij vonnis van de Correctionele rechtbank Antwerpen dd. 28/02/2022 werd hij als laatste kans een residentiële psychiatrische behandeling opgelegd als probatievoorwaarde, gekoppeld aan een gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen om zijn middelengebruik en de persisterende psychotische verschijnselen het hoofd te bieden.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Verder werd betrokkene herhaaldelijk veroordeeld voor diefstallen en heling, waarbij hij evenmin het gebruik van geweld schuwde om uw doel te bereiken. Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Hij hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van zijn daden voor de slachtoffers. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de bevolking verhogen. Overwegende dat hij nog steeds met mentale en verslavingsproblemen kampt, waarvoor nog geen structurele oplossing gevonden is en het risico op recidive dus nog reëel en actueel is; Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat betrokkene een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een weigering van een nieuw verblijfsrecht, na de beëindiging van het verblijfsrecht op 08.03.2024, rechtvaardigen.

De evenredigheidstoets dient uitsluitend te geven over of de ernst van de feiten een weigering tot een recht op verblijf rechtvaardigen, met inachtneming van artikel 8 van het EVRM. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt echter ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Een inmenging in het privé- en gezinsleven is immers mogelijk wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient rekening gehouden te worden met de gezinstoestand van betrokkene, de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene is vader van een minderjarig Belgisch kind, de genaamde A. (...) N. (...) in functie van wie hij thans opnieuw verblijfsrecht wenst te verkrijgen. Het kind werd geboren op (...)08.2013. De moeder van het kind betreft S. (...) S. (...), waarmee betrokkene gedurende drie jaar een knipperlichtrelatie onderhield waaruit het kind op (...)08.2013 werd geboren. Betrokkene had nooit een wettelijke band met mevrouw S. (...). Betrokkene was maar voor een erg korte duur, nl. 1 maand, samenwonend met mevrouw en het kind, met name van 28/10/2013 tot 21/11/2013. Het kind woont thans bij de moeder op een adres in Ranst.

Ter staving van de huidige aanvraag voegt betrokkene allerhande bewijzen van betalingen van het onderhoudsgeld aan de moeder S. (...) S. (...) toe, alsook ongedateerde foto's van hem met zijn kind en een vonnis dd. 27.02.2015 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, sectie burgerlijke rechtbank om de omgangsregeling te verduidelijken. Hierin werd bepaald dat betrokkene het ouderlijk gezag uitoefent, dat hij 100 euro per maand (onderhevig aan het indexcijfer) onderhoudsbijdrage dient te betalen en dat hij een omgangsrecht heeft met het kind om de 14 dagen van dinsdag 12.30 tot woensdag 18.00 uur doorlopend het hele jaar. In het hoorrecht van 14/09/2022 verklaarde betrokkene dat hij zijn dochter voor zijn detentie één weekend om de veertien dagen zag en dat hij een onderhoudsbijdrage van 100 euro per maand voor haar betaalt. In een recent hoorrecht verklaarde betrokkene dat hij een goed contact heeft met zijn dochter en dat zij elke week in het weekend en de vakanties op bezoek komt bij betrokkene. Betrokkene legt evenwel geen bewijs van een gewijzigde omgangsregeling met zijn dochter voor. Niettemin nemen we, gezien de omgangsregeling, aan dat hij een band heeft met zijn minderjarig kind. Betrokkene heeft echter, gezien zijn veelvuldige strafbare feiten en detentieperiodes, de band met zijn kind duidelijk niet vooropgezet.

Betrokkene werd vader van het kind op jonge leeftijd, nl. toen hij 18 jaar oud was. Het vaderschap zette betrokkene er niet toe om zijn gedrag over een andere boeg te gooien. Bij vonnis van 23/12/2015 werd betrokkene veroordeeld wegens slagen en verwondingen naar zijn ex-partner, mevrouw S. (...) S. (...), voor feiten die zich afspeelden tussen 1 september 2013 en 14 februari 2014, dus zeer kort na de geboorte van zijn dochter. Mevrouw S. (...) kreeg slagen en stampen van betrokkene, in aanwezigheid van het zeer jonge kind. Betrokkene bleek dus niet in staat om een veilige thuissituatie te creëren voor zijn partner en zijn kind. De ex-partner was dermate getraumatiseerd door betrokkenes geweldplegingen dat zij professionele hulp nodig had om haar trauma's te verwerken. Voor de rechtbank betoonde betrokkene geen enkel schuldinzicht ten aanzien van de feiten, nog wel gepleegd in bijzijn van zijn baby. Toen het kind de leeftijd van 1 jaar nog niet bereikt had, begaf betrokkene zich al in het drugsmilieu. Betrokkene blijft volharden in crimineel gedrag tot minstens 2023, het kind is op dat moment 10 jaar oud. Door het aanhoudend delinquent gedrag kwam betrokkene telkens opnieuw in de gevangenis terecht. Dit getuigt allerminst van een verantwoordelijkheid ten

opzichte van zijn minderjarige dochter. Dit moet een aanzienlijke impact gehad hebben op het welzijn van het kind. Betrokkene had dit echter volledig zelf in de hand en heeft zijn band met zijn kind zelf op losse schroeven geplaatst. Kennelijk stond betrokkene bij het plegen van strafbare feiten en die straf die hij daarvoor zou krijgen niet stil bij de gevolgen voor het welzijn van het kind. De gezinsband met zijn kind heeft hem er kennelijk nooit toe kunnen bewegen zich te onthouden strafbare feiten te plegen, gezien de strafbare feiten minstens doorgingen tot het kind de leeftijd van 10 jaar had bereikt. Niettegenstaande de veelvuldige detenties van betrokkene, blijkt dat het kind samen met haar grootmoeder betrokkene maar 1 keer heeft bezocht in de gevangenis, met name op 18/06/2017. Ten gevolge van de opeenvolgende detentieperiodes en de verslavingsproblemen, is het redelijk te stellen dat de contacten met zijn dochter eerder beperkt zijn geweest in het verleden en dat voornamelijk betrokkenes moeder in haar rol als grootmoeder instond voor de opvang van het kind tijdens de uitoefening van haar bezoekrecht en op de momenten dat betrokkene eigenlijk zijn omgangsregeling kon uitoefenen. Uit het dossier blijkt verder dat het voornamelijk de grootmoeder was die het onderhoudsgeld overmaakte aan mevrouw S. (...), betrokkene stortte het bedrag zodra mogelijk terug aan zijn moeder. Gezien de detentiehistoriek van betrokkene, is het redelijk te stellen dat de moeder van het kind, mevrouw S. (...), de steun en toeverlaat was voor het kind. Zij stond in hoofdzaak in voor de dagelijkse zorg van het kind, door de afwezigheid van betrokkene, en dat het voornamelijk betrokkenes moeder was die in haar rol als oma instond voor de opvang van het kind tijdens haar bezoekrecht en de tijdige betaling van het onderhoudsgeld.

Gelet betrokkene het belang van zijn kind kennelijk niet vooropstelde, kan er dus bezwaarlijk worden verwacht van de Belgische Staat dat zijn gezinsleven nu als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Betrokkene kon redelijkerwijs weten dat dergelijke feiten een impact konden hebben op zijn gezinsleven in België en zijn verdere verblijf in België.

Op basis van de elementen betwisten we dus niet dat betrokkene een band heeft met zijn minderjarig kind, doch achten we deze band ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Het belang van het kind heeft een primordiaal karakter doch geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde wordt dan ook superieur geacht aan de gezinsband met zijn kind die betrokkene kan doen gelden. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft daarenboven niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Zijn dochter heeft de Belgische nationaliteit en kan hem onder begeleiding van betrokkens moeder komen bezoeken in Marokko tijdens de schoolvakanties. Verder kan zijn dochter de contacten met hem onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, zoals telefoon en internet. Dat hij zijn dochter minder zal zien dan nu al het geval is, is louter te wijten aan zijn eigen crimineel gedrag. Gelet op alle voorgaande elementen, wordt het hoger belang van het minderjarige dochter niet geschaad bij het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de band met zijn moeder, die reeds de Belgische nationaliteit heeft verworven, dient vooreerst opgemerkt te worden dat er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Betrokkene woont thans in bij zijn moeder. Ook in het verleden blijkt hij lange tijd bij zijn moeder te hebben ingewoond. Uit niets kan evenwel blijken dat betrokkene in die mate afhankelijk is van zijn moeder, noch kan het omgekeerde blijken, dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Evenmin kan er een beschermd gezinsleven worden teruggevonden in de relatie met zijn broers, A. (...) A. (...) °15/07/1991 (Belg sinds 17/07/2017) en A. (...) N. (...) °15/11/1992 (Belg sinds 09/03/2016). Zij hebben elks een eigen gezinsleven uitgebouwd, met een echtgenote en minderjarige kinderen. Uit al deze feitelijke elementen kunnen we redelijkerwijze besluiten dat er geen zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene, zijn moeder en zijn broers bestaat die verder gaat dan de normale affectieve en emotionele banden. Zowel zijn moeder als zijn broers en hun familieleden kunnen de contacten met betrokkene verder onderhouden via korte bezoeken in Marokko (zij kunnen immers vrij reizen tussen België en Marokko), dan wel via de moderne communicatiemiddelen. Uit niets blijkt dat betrokkene thans een partnerrelatie onderhoudt. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België, blijkt dat hij in 2003 samen met zijn moeder en 2 broers naar België kwam. Omdat betrokkene's moeder wegens financiële en gezondheidsproblemen niet kon zorgen voor betrokkene en zijn broers, werd betrokkene toevertrouwd aan een pleeggezin in Antwerpen. Omdat er problemen waren in het pleeggezin en de pedagogisch context van het gezin niet goed was, werd betrokkene ondergebracht in het CKG Dennenhuis in Kapellen. Op 20.01.2004 kreeg betrokkene voor de eerste keer een identiteitsbewijs voor kinderen jonger dan 12 jaar. Ingevolge de aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen, ingediend door zijn moeder op 24/10/2006 op de gemeente Borgerhout in toepassing van art.9§3 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, werden zijn moeder, betrokkene en zijn broers A. (...) en N. (...) bij beslissing van 26/03/2007 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Op 30/04/2007 werd aan betrokkene een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd voor 12 maanden, jaarlijks verlengbaar. Op 03/06/2008 werd hij vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart (verblijfskaart voor beperkte duur), jaarlijks verlengbaar. Op 14/12/2009 diende zijn moeder A. (...) K. (...) een definitieve regularisatie-aanvraag in op basis van een ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering. Aldus werd betrokkene in navolging van het statuut van zijn moeder bij beslissing van 28/05/2010 gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur. Op 24/06/2010 werd aan betrokkene een B-kaart (verblijfskaart voor onbeperkte duur) afgeleverd met een geldigheidsduur van 5 jaar, dewelke telkens verlengd werd tot 22/11/2027. Betrokkene is thans 29 jaar oud en woont 21 jaar in België. Betrokkene heeft dit verblijf niet aangewend om zich te integreren, wel integendeel. Betrokkene was amper 13 jaar oud toen hij in 2008 een eerste zware diefstal pleegde. Nadien volgen tal van strafbare feiten en veroordelingen. In een tijdspanne van 15 jaar, liep betrokkene maar liefst 12 definitieve correctionele veroordelingen en 2 politievale veroordelingen op. Niettegenstaande betrokkene meerdere kansen van Justitie kreeg om zijn leven op de rails te krijgen, herviel hij telkens in een delinquent patroon. Niettegenstaande uit het dossier blijkt dat betrokkene zich liet begeleiden om zich te re-integreren in de maatschappij, moeten we vaststellen dat hij nog steeds hervalt in ongewenst gedrag. Het herhaaldelijk niet respecteren van de Belgische wetten getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Uit de duur van het verblijf in België kunnen bezwaarlijk rechten worden geput, nu betrokkene aanhoudend de geldende rechtsregels met de voeten trad.

Betrokkene is noch uiterst jong, noch uiterst oud. Vandaar dat ook de leeftijd van betrokkene geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene, blijkt uit het dossier dat betrokkene in begeleiding was vanwege zijn mentale en verslavingsproblematiek wegens het druggebruik. In het hoorrecht van 14/09/2022 verklaarde betrokkene niet te kunnen reizen omdat hij in behandeling is voor psychose. In het recenter hoorrecht van 04/07/2023 verklaarde betrokkene niet te kunnen reizen of terugkeren naar Marokko omdat hij op de wachtlijst staat voor opname in een psychiatrische instelling. Bij huidige aanvraag wordt hiervan niet spontaan een recent bewijs van voorgelegd, waardoor het duidelijk is of betrokkene eventueel nog steeds in begeleiding is. De medische informatie die we hebben gaat dus al enige tijd terug in de tijd en is er behoudens bewijs van het tegendeel geen tegenaanwijzing dat betrokkene niet zou kunnen reizen. Er liggen niet spontaan documenten voor waaruit een actuele pathologie blijkt, dat betrokkene medicatie neemt of een andere behandeling volgt dewelke enkel in België zou kunnen plaatsvinden. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene is thans op beroepsactieve leeftijd. Betrokkene heeft in België school gelopen en een diploma lager onderwijs behaald. Hij heeft vervolgens kokschool gevolgd maar heeft deze opleiding niet voltooid. Hij zou ook nog een opleiding in de autosector gevolgd hebben. Nadien heeft betrokkene zich begeven op de arbeidsmarkt. Uit het dossier blijkt dat betrokkene vanaf de leeftijd van 15 jaar over een periode van 13 jaar een 30-tal maanden gewerkt heeft, voornamelijk in de horeca, als winkelbediende, bandenmonteur en postsorteerder. Nooit langer dan 6 maanden werkte betrokkene bij dezelfde werkgever. Bovendien blijkt het vaak om een deeltijdse betrekking te gaan. Gezien de lange duur van het verblijf van betrokkene in België, zou toch mogen verwacht worden dat betrokkene intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd. In de plaats van te werken koos betrokkene voor snel en gemakkelijk geldgevoel door diefstallen te plegen en zich in te laten met de handel in verdovende middelen. Hieruit kan bezwaarlijk een intentie worden afgeleid om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen. Voorts blijkt dat betrokkene ook beroep moest doen op de sociale bijstand. Gezien de strafbare feiten en de kortstondige tewerkstelling ten opzichte van de lange duur van zijn verblijf in België, is er geen sprake van een duurzame economische binding met België. Nergens kan blijken dat hij de opgedane werkervaring en kennis niet elders zou kunnen inzetten.

Wat betreft de sociale en culturele integratie, legt betrokkene bij huidige aanvraag hier niets van voor. Er kan niet worden ontkend dat hij al lange tijd in België woonachtig is. Betrokkene heeft echter dit verblijf niet aangewend om zich te integreren. Herhaalde feiten van openbare orde kunnen bezwaarlijk als een bewijs van integratie worden beschouwd. Van een verankering in België, tenzij dan in een strafbaar milieu, kan dan ook geen sprake zijn. Verder voegt betrokkene niet spontaan stukken toe die kunnen getuigen van een

dermate integratie die het nemen van huidige beslissing zou verhinderen. Uit niets blijkt dat de banden die betrokkene met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die betrokkene kan doen gelden.

Tot slot wat de bindingen met het land van herkomst betreffen, blijkt uit het dossier dat betrokkene aanhaalde geen banden te hebben met Marokko. Hij verklaarde dat hij nooit in Marokko hebt gewerkt gezien hij als kind naar België gekomen is, hier naar school bent geweest en na school bent gaan werken. Hij verklaarde er niemand te kennen, er geen familie te hebben en in heel zijn leven maar één keer in Marokko op vakantie te zijn geweest. Hij heeft hier een Belgische dochter en ook zijn moeder en broers hebben de Belgische nationaliteit. Hij verklaarde de Arabische taal niet te kennen (noch lezen, noch schrijven), enkel Berbers en hij er dus niet kan werken. Betrokkene spreekt Nederlands en Engels, zo verklaarde hij. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Marokko. Hij hebt voor zijn komst naar België op de leeftijd van 8 jaar met zijn moeder en 2 oudere broers in Marokko gewoond, waardoor het toch redelijk is om aan te nemen dat hij noties heeft van de Marokkaanse cultuur en tradities. Het feit dat hij enkel Berbers kent en geen Arabisch volstaat niet om zo maar te besluiten dat betrokkene er niet in staat zou zijn om te werken. Volgens informatie op internet spreekt 40 % van de Marokkaanse bevolking Berbers en 60 % Arabisch. Volgens betrokkene CV (bijlage bij de inschrijving als werkzoekende bij de VDAB cf. Hoorrecht dd. 22/09/2022) spreekt hij ook nog een beetje Frans. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat de beroepservaring die hij in België hebt opgedaan, niet bruikbaar zou zijn in Marokko. Het betreft immers laaggeschoolde jobs in de horeca en de distributiesector die universeel zijn (zaal- en keukenmedewerker, afwasser, winkelbediende, postsorteerder, bandenmonteur ...). Verder maakt betrokkene niet aannemelijk dat hij door in Marokko te gaan wonen en leven helemaal niet in staat zou zijn het Arabisch aan te leren, ook al zal dit enige inspanning vergen. Vervolgens blijkt betrokkene in Marokko wel degelijk over een sociaal vangnet te beschikken want zijn moeder verklaarde op 06/05/2022 dat haar vader M. (...) en haar broer O. (...) nog in Marokko wonen. Betrokkene's maternale grootvader is na het overlijden van zijn vrouw hertrouwd en verkeert in goede gezondheid. Zijn oom heeft 6 kinderen en een eigen winkel. Zijn moeder kan bijgevolg haar familie en kennissen in Marokko aanspreken om betrokkene te helpen bij zijn reïntegratie aldaar. Gezien zijn leeftijd van 29 jaar kan toch verondersteld worden dat betrokkene in staat is terug te keren naar Marokko om er met eventuele steun van zijn familie een nieuw leven op te bouwen en zijn banden met dat land terug aan te sterken. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op zijn jarenlang verblijf in België, maakt hij geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cf. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cf. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkene's aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het AI dient te worden ingetrokken.

De weigeringsgrond op basis van dewelke huidige beslissing wordt genomen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, §3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en dit gelet op al het voorgaande. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de

artikelen 39/79; 40ter; 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn enig middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden

en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), §94). Verwerende partij heeft de duurzaamheid van de relatie en het gezinsleven niet betwist, zodat dit onder bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen bijvoorbeeld niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch bijvoorbeeld het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen, dewelke valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, is zelfs de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties” - EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, §30). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat ook een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21).

Het wordt door verwerende partij erkend dat er een band tussen verzoeker en zijn kind bestaat!

De overige argumenten die de weigeringsbeslissing zouden moeten dragen, zijn compleet hypothetisch, nl. dat het kind zich nog kan aanpassen aan de afwezigheid van vader. Hoe kan verwerende partij enerzijds

beweren dat er rekening gehouden wordt met het belang van het kind en anderzijds de aanwezigheid van de vader in het leven van een relatief jong kind zo teniet doen... Gelet op geciteerde rechtspraak hierboven doet een strafrechtelijk verleden in hoofde van een ouder er trouwens niet toe om de band tussen oud en kind te beoordelen. Er werd zelfs minder hechte vader-kind relaties aanvaard als beschermenswaardig in de zin artikel 8 EVRM (bv. wanneer de ouder slechts sporadische contacten heeft met het kind, hetgeen hier niet aan de orde is)!

Ook dat de contacten kunnen plaatsvinden via telefoon en moderne communicatiemiddelen is totaal irrelevant en in strijd met Uw rechtspraak. Zoals gezegd, wordt een beschermenswaardige gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM vermoed. Communicatie via moderne communicatiemiddelen met (kleine) kinderen is onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden! Verwerende partij kan niet rechtsgeldig stellen dat een weigeringsbeslissing geen inmenging in het gezinsleven is omdat de ouder vanuit het buitenland nog contacten via telefoon of andere communicatiemiddelen kan onderhoud met zijn minderjarig kindje (zie bv. RvV 7 oktober 2021, arrest nr. 261.780).

Verwerende partij heeft duidelijk geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin.

De argumentatie in de bestreden beslissing focust op de ernst van de veroordelingen, de gevolgen voor de samenleving en de aard van de feiten en gaat dit betrekken bij de toetsing aan artikel 8 EVRM, waarmee er wordt gefocust op een gegeven dat niets te maken heeft met de relatie vader-kind, alsook niet met het hoger belang van het kind. Verwerende partij heeft aldus geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind, wat zij nochtans diende te doen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

In de bestreden beslissing wordt een uitgebreid verslag gegeven over de veroordelingen van verzoeker en de motivering heeft dan ook vooral betrekking hierop. Men concludeert dat verzoeker nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, waardoor verwerende partij besluiten dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de beslissing tot weigering van verblijf, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets"). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker én van zijn gezin heeft afgewogen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en wordt er geen rekening gehouden met het gegevens dat de laatste strafbare feiten inmiddels dateren van 2022.

6.

Verwerende partij doet ook uitschijnen alsof elke mens zo maar kiest waar en in welke situatie zijn bedje staat en dat het dus de keuze was van verzoeker om op 18-jarige leeftijd vader te worden (toen hij zelf als het ware nog een kind was), om criminele feiten te plegen, om een mentale en drugsproblematiek te hebben,... Absoluut niet! Verwerende partij had rekening moeten houden met de gegevens waarnaar zij nochtans zelf verwijst: nl. dat verzoeker op zeer jonge leeftijd met zijn gezin naar België kwam doch dat zijn moeder niet in staat was om voor haar kinderen te zorgen; dat hij in een pleeggezin werd geplaatst doch door ook

problemen daar, werd hij uiteindelijk geplaatst in een jeugdinstelling. NADIEN zijn de problemen begonnen en geraakte verzoeker verzeild in een crimineel en verslavingsmilieu. Uiteraard vallen de feiten niet goed te praten, doch verwerende partij gaat er te gemakkelijk vanuit dat verzoeker hier zelf dan maar voor gekozen heeft en alle verantwoordelijkheid uit de weg is gegaan. Verwerende partij spuwt verzoeker als het ware uit, door hem na al die jaren van zware problematiek ook nog eens een verblijfsrecht te gaan weigeren, terwijl hij hier reeds 22 jaar verblijft en slechts 8 jaar oud was toen hij naar België kwam!!

□ De motivering van verwerende partij heeft op geen enkele wijze hierop betrekking, waardoor er van een correcte, concrete billijke afweging geenszins sprake is.

□ Er wordt tevens geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich thans psychiatrisch laat begeleiden, bij familie inwoont en al bijna 3 jaar geen criminele feiten meer pleegde, hetgeen – gelet op zijn extreem moeilijke jeugd en adolescentie – een verwezenlijking is.

□ Hem nu een verblijf weigeren – hem als ware uitspuwen – staat absoluut niet in verhouding!

Dit alles wordt niet afdoende gemotiveerd. Men vat louter het strafrechtelijk verleden samen en komt dan op algemene wijze tot de vaststelling dat men thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, quod non.

Daarmee gaat verwerende partij voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de weigering van verblijf aan verzoeker, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Indien men de proportionaliteitstoets zou hebben gedaan, zou men opgemerkt hebben dat het weigeren van het verblijf zou leiden tot het op de helling plaatsen het weinige positieve dat verzoeker heeft gekend in zijn leven: een goede band met zijn kind + inmiddels een rustige periode in zijn leven waarbij hij zich laat begeleiden.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

7.

Artikel 20 VWEU luidt als volgt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet, voorziet een mogelijkheid tot gezinshereniging voor ouders-derdelanders van minderjarige Belgen. Uit de relevante parlementaire werken blijkt duidelijk dat de wetgever met deze wetsbepaling specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest Ruiz Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 VWEU (Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53-443/17 en 18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Het Hof van Justitie zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd. Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 VWEU (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, pt. 43 en 44 ; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63 ; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A. e.a., pt. 51 en 52). Daarbij heeft het HvJ aangegeven dat het weliswaar de zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van genoemd artikel 20 VWEU (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A.a., pt. 54).

Het is net omdat er met betrekking tot oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een Unierechtelijk aanknopingspunt bestond, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag heeft gesteld aan het Hof van Justitie (RvV 8 februari 2016, nr. 161 497). Oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet dient dan ook te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 VWEU en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 VWEU. De lidstaten, inclusief nationale rechters, zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof, krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid, geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) heeft het Hof van Justitie uitgelegd dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd. Daarbij heeft het Hof nader uitgelegd dat wanneer de Unieburger minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het zou worden gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij van oordeel is dat de opgelopen veroordelingen, het verzoeker verhinderen dat hij een recht op verblijf heeft van langer dan drie maanden in functie van zijn Belgisch kind.

Verwerende partij kan in dit betoog niet gevolgd worden nu het Hof van Justitie op dit punt in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) in zeer duidelijke bewoordingen het volgende heeft gesteld:

“57. Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander

en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

58. Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.”

Deze rechtspraak kan naar analogie toegepast worden op de situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft het strafrechtelijk verleden van verzoeker aangehaald om hem een verblijfsrecht te weigeren, waardoor het Belgisch kind feitelijk zal gedwongen worden om België te verlaten.

Er werd op onvoldoende wijze onderzocht of er tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker in beginsel op grond van artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat zijn Belgisch minderjarig kind anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat aan dit kind het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten, in casu artikel 20 VWEU, zou worden onzegd.

Verzoeker heeft nochtans op afdoende wijze aangetoond dat hij een goede en ware vader-kind relatie onderhoudt met het Belgisch kind, hetgeen verwerende partij feitelijk ook niet betwist!

8.

Wat betreft de schending van de openbare orde dient het volgende te worden gezegd:

De motiveringsverplichting houdt in dat de beslissing, op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker, niet alleen uitdrukkelijk moet zijn gemotiveerd, maar dat de motieven, aangehaald in de bestreden beslissing, ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van beslissing, alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet op afdoende wijze uiteengezet op welke manier in concreto dit persoonlijk gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen, gelet op de positieve elementen die verzoeker voorlegt (periode van bijna 3 jaar waarin hij zijn leven op de rails houdt, inwonen bij familie, psychiatrische begeleiding, goede contacten met kind, ...). De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd (RvSt 15e k. 14 december 2004, nr. 138.468; A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot; Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> 7 februari 2006).

Wat men doet is focussen op het verleden en de huidige situatie afschrijven als ‘niet relevant’.

Men vergeet daarbij ook dat verzoeker vele feiten pleegde om zijn verslavingsproblematiek te kunnen bekostigen, doch dat hij zich nu laat begeleiden, waardoor de kans op recidive op deze manier diende te worden beoordeeld!

Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Bovengenoemde artikelen vormen een omzetting van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38.

*Volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87).*

Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Artikel 43, §1, 2° Vreemdelingenwet laat het bestuur toe om de binnenkomst van een familielid van een burger van de Unie te weigeren “om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”.

Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, §2, derde lid Vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

*De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (*Grote Kamer*), C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).*

*Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34).*

In de bestreden beslissing focust verwerende partij op het gegeven dat verzoeker in het verleden werd veroordeeld. Er wordt met andere woorden enkel gefocust op de opgelopen veroordelingen, waardoor er onvoldoende belang wordt gehecht aan de situatie van vandaag en de afgelopen jaren.

Men vergeet daarbij dat verzoeker vele feiten pleegde om zijn verslavingsproblematiek te kunnen bekostigen, doch dat hij zich nu laat begeleiden, waardoor de kans op recidive op deze manier diende te worden beoordeeld!

Zoals gezegd bepaalt artikel 43 Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

In casu blijkt onvoldoende uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijke afweging, tussen enerzijds de veroordeling en de actuele situatie van verzoeker en anderzijds het al of niet weigeren van de gezinshereniging en de gevolgen, heeft plaatsgevonden.

Met dit alles werd door verwerende partij evenwel onvoldoende rekening gehouden. Dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing. Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker en de actuele en werkelijke situatie, zoals vereist door artikel 43 Vreemdelingenwet, is dan ook onvoldoende sprake.

Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging ook werkelijk werd onderzocht. Men neemt gewoon aan dat verzoeker door zijn vroegere, problematische, leven niet in staat is om nu een normaal en legaal leven te leiden! Verzoeker verkeert totaal niet meer in het milieu als waarin hij de feiten destijds beging en is thans bezig om zijn verleden te verwerken.

Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan dan ook geen sprake zijn.

Doch zoals gezegd volstaat de loutere vaststelling dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen, op zich zelfs niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, Tsakouridis, ptn. 52-53).

In casu is er geen billijk evenwicht gevonden tussen de betrokken rechtmatige belangen en is het evenredigheidsbeginsel geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds als volgt (RvV 6 november 2013, arrest nr. 113 395):

“Uit bovenstaande geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het Hof wijst op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen. Het Hof wijst er bijkomend op dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt waarbij relevant is of bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven. Verzoeker wijst op het feit dat de moord die hij op zijn ex-vrouw heeft gepleegd, zijn enige veroordeling betreft, welke intussen meer dan 12 jaar geleden is. Hij stelt ook herhaaldelijk dat er duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive is, hetgeen wel door de interpretatie van het Hof van Justitie wordt vereist, omdat de actuele situatie van verzoekende partij en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze wordt aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het eventueel risico voor de openbare orde. Hij meent dan ook dat niet rechtsgeldig kan worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43, 2e van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker werd veroordeeld voor de moord op zijn ex-vrouw wordt door geen van de partijen betwist. Verweerder wijst er terecht op dat met deze veroordeling mag rekening worden gehouden. Ze meent echter, zoals verwoord in de nota, dat er ook expliciet zou gemotiveerd zijn omtrent de actuele aard van de ernstige bedreiging. De Raad kan daaromtrent echter niets bekennen in de bestreden beslissing. Verweerder meent dat de aard en zwaarwichtigheid van de feiten op zich volstaan om aan te nemen dat verzoeker zich met dergelijke praktijken opnieuw zal inlaten. Hij meent dat er duidelijk rekening is gehouden met het gevaar voor recidive. Verweerder meent dat hij wel een grondig onderzoek heeft gedaan van de elementen die de situatie van verzoeker concreet kenmerken. De Raad stelt echter vast dat verweerder niet betwist dat de eenmalige veroordeling reeds dateert van het jaar 2000, dus meer dan 12 jaar geleden. Verweerder betwist niet dat verzoeker voor deze feiten door de rechtbank van Batman werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens vrijwillige doodslag en dat hij deze straf ook heeft ondergaan. Waar er evenwel discussie bestaat over het feit of dit nu op grond van eremoord dan wel in een vlaag van woede is gebeurd, wordt er door verweerder niet betwist dat verzoeker vervroegd

werd vrijgelaten en dat sindsdien geen enkel nieuw feit aan verzoeker kon worden ten laste gelegd. Ook in het politieverlag van 25 mei 2013 staat te lezen: "gedrag: er zijn ons geen negatieve elementen bekend omtrent zijn gedrag, centraal signalementenblad: niets gekend; Schengen informatiesysteem: niets gekend". Het komt de Raad bijgevolg niet redelijk voor te spreken van een recidivegevaar, omdat de enige, weliswaar ernstige veroordeling dateert van het jaar 2000. Dertien jaar later blijkt dat verzoeker sindsdien geen feiten meer heeft gepleegd, zodat er op heden nog bezwaarlijk kan gesproken worden van recidivegevaar. Zoals artikel 43 van de vreemdelingenwet aangeeft, kan het niet de bedoeling zijn om algemene preventieve maatregelen te nemen. De ernst van het feit is op zich ook niet dermate dat men na bijna dertien jaar verzoeker nog als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan beschouwen."

Ook in een ander arrest vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de DVZ, waarbij de gezinshereniging van een derdelander met zijn Belgisch kind werd geweigerd wegens drugsfeiten, waarna de betrokkene in het bezit werd gesteld van een F-kaart (RvV 13 januari 2016, arrest nr. 159 789).

9.

Tot slot diende verwerende partij rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Zoals reeds aangehaald, erkent verwerende partij de band tussen vader en kind, doch er wordt onvoldoende belang aan gehecht.

Verwerende partij vergeet blijkbaar dat het hier om een minderjarig kind gaat, waarbij het wel degelijk in het belang van het kind is dat het zijn beide ouders kent en hiermee volwaardig kan opgroeien. Dit betreft één van de fundamentele rechten van het kind! Verwerende partij negeert ook totaal de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM!

Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van het kind om hun beide ouders te kennen.

Verwerende partij moest een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest *Jeunesse tegen Nederland* van het EHRM.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat "bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen".

In casu is de deze "fair balance-toets" niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen.

Het middel is dan ook gegrond.

De bestreden beslissing dient wegens alle bovengenoemde elementen ook in deze zaak vernietigd te worden."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het IVRK en van artikel 51 van het Handvest, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het enige middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing strekt ertoe verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te weigeren, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad bemerkt dat in deze beslissing duidelijk de feitelijke en juridische motieven die eraan ten grondslag liggen, worden weergegeven: de gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar de artikelen 40ter en 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het verblijfsrecht aan verzoeker moet worden geweigerd omwille van reden van openbare orde. Verweerder zet in de bestreden beslissing op gedetailleerde en uitgebreide wijze uiteen waarom uit verzoekers persoonlijk gedrag blijkt dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt.

De Raad stelt vast dat de inhoud van de bestreden beslissing verzoeker voldoende inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit zijn verzoekschrift blijkt bovendien dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoeker verzocht om gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind, conform artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De aanvraag gezinshereniging van verzoeker wordt geweigerd met toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet omdat verweerder van oordeel is dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

[...]

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Noch in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, noch in enig ander artikel van deze wet worden specifieke criteria beschreven omtrent de vermelde *“redenen van openbare orde”*. Bijgevolg beschikt verweerder hieromtrent over een ruime beoordelingsbevoegdheid om, gelet op de voorliggende feiten, te beoordelen of het betrokken familielid al dan niet als een gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd. Op deze ruime beoordelingsbevoegdheid kan de Raad als annulatierechter slechts een marginale toetsing

doorvoeren. Hij is immers geen feitenrechter en kan zijn beoordeling dus niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid.

Artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op situaties van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Hierbij moet, overeenkomstig de vereiste richtlijnconforme interpretatie van een wettekst, worden nagegaan of het gedrag van de betrokken vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Uit de concrete omstandigheden van het dossier moet bijgevolg het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij moet worden geduid dat de gemachtigde pas kan oordelen dat de betrokken persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde indien hij een precieze kennis heeft van de handelingen of gedragingen die de betrokken persoon stelde.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken Unieburger een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Verzoeker betwist dat hij op heden nog een gevaar voor de openbare orde vormt. Hij wijst erop dat de laatste strafbare feiten dateren uit 2022 zodat hij al drie jaar geen strafbare feiten meer heeft gepleegd. Verzoeker laat zich intussen psychiatrisch begeleiden en woont bij zijn familie in. Volgens verzoeker wordt er in de bestreden beslissing enkel rekening gehouden met zijn strafrechtelijk verleden zonder dat wordt aangetoond op welke manier zijn persoonlijk gedrag op heden nog een bedreiging voor de openbare orde vormt. Daarnaast argumenteert verzoeker dat hij de strafbare feiten heeft gepleegd om zijn verslavingsproblematiek te kunnen bekostigen, hetgeen waarvoor hij zich actueel laat begeleiden en waardoor het risico op recidive dan ook is verminderd.

De Raad wijst er allereerst op dat verweerder op uitgebreide en gedetailleerde wijze heeft gemotiveerd omtrent het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde en de kans op recidive. In de bestreden beslissing wordt een uitgebreid overzicht geboden van de talrijke veroordelingen die verzoeker opliep, wegens persoons-, vermogens- en drugsdelicten. De ernst van de gepleegde feiten wordt uitvoerig beschreven. Er wordt ook gewezen op de verschillende hulpverleningstrajecten die verzoeker doorliep, waarbij onder andere het volgende wordt overwogen: *“blijkt uit het dossier dat betrokkene in begeleiding was vanwege zijn mentale en verslavingsproblematiek wegens het druggebruik. In het hoorrecht van 14/09/2022 verklaarde betrokkene niet te kunnen reizen omdat hij in behandeling is voor psychose. In het recentere hoorrecht van 04/07/2023 verklaarde betrokkene niet te kunnen reizen of terugkeren naar Marokko omdat hij op de wachtlijst staat voor opname in een psychiatrische instelling. Bij huidige aanvraag wordt hiervan niet spontaan een recent bewijs van voorgelegd, waardoor het duidelijk is of betrokkene eventueel nog steeds in begeleiding is”*. Daarnaast wordt ook op het volgende gewezen: *“Uit al deze feiten blijkt dat betrokkene er niet in slaagt om zichzelf te beheersen en dat hij weinig nodig heeft om volledig te ontsporen. Dergelijk zinloos geweld vergroot de angstgevoelens bij de burgers en het maatschappelijke onveiligheidsgevoel. Nergens blijkt dat betrokkene agressieproblematiek ondertussen onder controle is. Het gedrag dat betrokkene vertoont, getuigt van een verregaande normvervalsing en gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit en andermans eigendommen. Het is duidelijk dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat*

zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De maatschappij dient beschermd te worden tegen dergelijke agressie”.

Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat niet zou worden geduid waaruit het actueel karakter van het risico voor de openbare orde zou blijken. Verweerder motiveert uitdrukkelijk dat verzoekers gedrag blijk geeft van een verregaande normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans fysieke, psychische en economische integriteit. Verzoeker kreeg reeds meerdere kansen om zich te herpakken maar bleef volharden in zijn crimineel gedrag. De omstandige motivering dienaangaande in de bestreden beslissing geeft blijk van een gedegen onderzoek naar het actuele gevaar voor de openbare orde en het reële risico op recidive. In de bestreden beslissing worden niet enkel de veroordelingen vermeld, er wordt eveneens uitgebreid ingegaan op de aard van de gepleegde misdrijven. Zo wordt in het kader van de druggerelateerde criminaliteit bijvoorbeeld door verweerder benadrukt dat dit door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en door het Hof van Justitie als een ernstige bedreiging voor de samenleving in haar geheel wordt beschouwd. Daarnaast wordt door verweerder eveneens uiteengezet dat de herhaaldelijk gepleegde diefstallen en heling, waarbij het gebruik van geweld niet geschuwd werd, het gevoel van onbehagen en onveiligheid bij de bevolking verhogen. Verzoeker toont niet aan dat de kans op recidive louter hypothetisch is. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker, zo blijkt uit het administratief dossier, op 27 januari 2025 opnieuw onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op verdenking van het plegen van een diefstal met braak. Aangezien verzoeker niet aantoont dat bepaalde criminogene factoren in zijn hoofd ‘structureel’ werden aangepakt, kan zijn standpunt, dat hij niet langer een actuele bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, niet worden gevolgd en toont hij niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk te werk ging door het risico op recidive reëel en actueel te achten.

Het verweer van verzoeker dat hij de strafbare feiten in het verleden heeft gepleegd om zijn verslavingsproblematiek te kunnen bekostigen; dat zijn moeder niet in staat was om voor hem te zorgen waardoor hij in een pleeggezin en later in een jeugdinstituut werd geplaatst en dat hij daarom verzeild is geraakt in een crimineel milieu, doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten die hij heeft gepleegd en aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat de samenleving moet worden beschermd tegen dergelijk crimineel gedrag. De redenen die verzoeker in zijn verzoekschrift ter verschoning van de strafbare feiten aanvoert, laten niet toe vast te stellen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een gevaar voor de openbare orde vormt. Waar verzoeker aanvoert dat hij op heden psychiatrisch wordt begeleid voor zijn verslavingsproblematiek, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete informatie heeft aangereikt waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk wordt begeleid voor zijn verslavings- en agressieproblematiek. Verzoeker reikt ook in het kader van zijn verzoekschrift geen stukken aan die hiervan een begin van bewijs vormen. Met een dergelijke blote bewering kan dan ook geen rekening worden gehouden.

Verzoeker slaagt er niet in het motief van de bestreden beslissing, namelijk dat hij blijkens zijn persoonlijke gedragingen een gevaar voor de openbare orde vormt, te weerleggen. Verweerder kon aldus op rechtmatige wijze toepassing maken van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de weigering om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe te kennen *in casu* disproportioneel of onredelijk zou zijn. Een schending van deze bepaling wordt dan ook niet aangetoond. Een schending van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt evenmin.

Vervolgens voert verzoeker aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het gezinsleven dat hij onderhoudt met zijn minderjarig kind. Verzoeker betoogt dat verweerder niet kan volstaan met de enkele vaststelling dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt, zonder het bestaan van zijn beschermenswaardig gezinsleven in rekening te brengen. Verzoeker voert dan ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter niet wordt betwist: *“Betrokkene is vader van een minderjarig Belgisch kind, de genaamde A. (...) N. (...) in functie van wie hij thans opnieuw verblijfsrecht wenst te verkrijgen. Het kind werd geboren op (...) 08.2013. [...] Niettemin nemen we, gezien de omgangsregeling, aan dat hij een*

band heeft met zijn minderjarig kind. Betrokkene heeft echter, gezien zijn veelvuldige strafbare feiten en detentieperiodes, de band met zijn kind duidelijk niet vooropgezet.”

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating, aangezien verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet over enig permanent verblijfsrecht in het Rijk beschikt.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Anders dan verzoeker laat uitschijnen, blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing weldegelijk een concreet onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarig kind en de familiale belangen van verzoeker heeft afgewogen tegen het belang van de samenleving om te worden beschermd tegen het gevaar dat verzoeker voor de openbare orde vormt:

“Betrokkene werd vader van het kind op jonge leeftijd, nl. toen hij 18 jaar oud was. Het vaderschap zette betrokkene er niet toe om zijn gedrag over een andere boeg te gooien. Bij vonnis van 23/12/2015 werd betrokkene veroordeeld wegens slagen en verwondingen naar zijn ex-partner, mevrouw S. (...) S. (...), voor feiten die zich afspeelden tussen 1 september 2013 en 14 februari 2014, dus zeer kort na de geboorte van zijn dochter. Mevrouw S. (...) kreeg slagen en stampen van betrokkene, in aanwezigheid van het zeer jonge kind. Betrokkene bleek dus niet in staat om een veilige thuissituatie te creëren voor zijn partner en zijn kind. De ex-partner was dermate getraumatiseerd door betrokkenes geweldplegingen dat zij professionele hulp nodig had om haar trauma's te verwerken. Voor de rechtbank betoonde betrokkene geen enkel schuldinzicht ten aanzien van de feiten, nog wel gepleegd in bijzijn van zijn baby. Toen het kind de leeftijd van 1 jaar nog

niet bereikt had, begaf betrokkene zich al in het drugsmilieu. Betrokkene blijft volharden in crimineel gedrag tot minstens 2023, het kind is op dat moment 10 jaar oud. Door het aanhoudend delinquent gedrag kwam betrokkene telkens opnieuw in de gevangenis terecht. Dit getuigt allerm minst van een verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn minderjarige dochter. Dit moet een aanzienlijke impact gehad hebben op het welzijn van het kind. Betrokkene had dit echter volledig zelf in de hand en heeft zijn band met zijn kind zelf op losse schroeven geplaatst. Kennelijk stond betrokkene bij het plegen van strafbare feiten en die straf die hij daarvoor zou krijgen niet stil bij de gevolgen voor het welzijn van het kind. De gezinsband met zijn kind heeft hem er kennelijk nooit toe kunnen bewegen zich te onthouden strafbare feiten te plegen, gezien de strafbare feiten minstens doorgingen tot het kind de leeftijd van 10 jaar had bereikt. Niettegenstaande de veelvuldige detenties van betrokkene, blijkt dat het kind samen met haar grootmoeder betrokkene maar 1 keer heeft bezocht in de gevangenis, met name op 18/06/2017. Ten gevolge van de opeenvolgende detentieperiodes en de verslavingsproblemen, is het redelijk te stellen dat de contacten met zijn dochter eerder beperkt zijn geweest in het verleden en dat voornamelijk betrokkenes moeder in haar rol als grootmoeder instond voor de opvang van het kind tijdens de uitoefening van haar bezoekrecht en op de momenten dat betrokkene eigenlijk zijn omgangsregeling kon uitoefenen. Uit het dossier blijkt verder dat het voornamelijk de grootmoeder was die het onderhoudsgeld overmaakte aan mevrouw S. (...), betrokkene stortte het bedrag zodra mogelijk terug aan zijn moeder. Gezien de detentiehistoriek van betrokkene, is het redelijk te stellen dat de moeder van het kind, mevrouw S. (...), de steun en toeverlaat was voor het kind. Zij stond in hoofdzaak in voor de dagelijkse zorg van het kind, door de afwezigheid van betrokkene, en dat het voornamelijk betrokkenes moeder was die in haar rol als oma instond voor de opvang van het kind tijdens haar bezoekrecht en de tijdige betaling van het onderhoudsgeld.

Gelet betrokkene het belang van zijn kind kennelijk niet vooropstelde, kan er dus bezwaarlijk worden verwacht van de Belgische Staat dat zijn gezinsleven nu als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Betrokkene kon redelijkerwijs weten dat dergelijke feiten een impact konden hebben op zijn gezinsleven in België en zijn verdere verblijf in België.

Op basis van de elementen betwisten we dus niet dat betrokkene een band heeft met zijn minderjarig kind, doch achten we deze band ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Het belang van het kind heeft een primordiaal karakter doch geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde wordt dan ook superieur geacht aan de gezinsband met zijn kind die betrokkene kan doen gelden. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft daarenboven niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Zijn dochter heeft de Belgische nationaliteit en kan hem onder begeleiding van betrokkens moeder komen bezoeken in Marokko tijdens de schoolvakanties. Verder kan zijn dochter de contacten met hem onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, zoals telefoon en internet. Dat hij zijn dochter minder zal zien dan nu al het geval is, is louter te wijten aan zijn eigen crimineel gedrag. Gelet op alle voorgaande elementen, wordt het hoger belang van het minderjarige dochter niet geschaad bij het nemen van deze beslissing.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, blijkt dat verweerder van oordeel is dat de contacten van verzoeker met zijn minderjarige Belgische dochter sowieso beperkt zijn omwille van zijn detentieperiodes, mentale problemen en verslavingsproblematiek. Verzoeker betwist niet dat hij eigenlijk nooit heeft samengewoond met zijn dochter, behalve gedurende een korte periode waarin bovendien ernstige feiten van intra-familiaal geweld op zijn toenmalige partner werden gepleegd. Het zijn vooral verzoekers ex-partner en verzoekers moeder, de grootmoeder van het kind, die instaan voor de dagelijkse opvoeding, verzorging en opvang van het kind. Zijn kind bezocht hem slechts éénmalig gedurende zijn detentieperiode. Het is trouwens de moeder van verzoeker die de onderhoudsgelden betaalt. In zijn middel betoogt verzoeker weliswaar dat hij een affectieve en financiële band onderhoudt met zijn dochter en dat hij een goed contact met haar heeft. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk te werk ging door, gelet op zijn bijzondere situatie,

vraagtekens te plaatsen bij het daadwerkelijk karakter van het gezinsleven van verzoeker met zijn minderjarige Belgische dochter.

In de bestreden beslissing wordt verder concreet uiteengezet waarom verzoekers gezinsleven *in casu* ondergeschikt is aan het belang van de Belgische Staat bij het vrijwaren van de openbare orde, rekening houdend met zijn zeer beladen strafblad, zijn agressie- en verslavingsproblematiek, zijn antisociale persoonlijkheid en zijn psychotische verschijnselen. Er werd vastgesteld dat de wijze waarop het gezinsleven actueel wordt beleefd, desgevallend kan worden voortgezet vanuit het land van herkomst. Zo wordt erop gewezen dat contacten via moderne communicatiemiddelen mogelijk blijven en dat het kind eventueel onder begeleiding van verzoekers moeder op bezoek kan komen in Marokko tijdens de schoolvakanties. Bovendien wordt niet aangetoond dat het hoger belang van het kind geschaad zou worden doordat verzoeker, die gekend is omwille van crimineel gedrag, agressieproblematiek en middelenverslaving, niet over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt. Verzoeker toont niet aan dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is dat aan de deugdelijk bewezen dreiging voor de openbare orde die van verzoeker uitgaat meer gewicht wordt gegeven dan aan zijn eventuele gezinsleven op het Belgische grondgebied.

Gelet op het geheel van motieven omtrent het gezinsleven tussen verzoeker en zijn dochter, is een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn kind enerzijds en de belangen van de Belgische Staat inzake de bescherming van de openbare orde, niet aangetoond. Evenmin leidt de uiteenzetting van verzoeker ertoe aan te nemen dat er een schending is van het hoger belang van het kind overeenkomstig artikel 24, lid 2 van het Handvest.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Ook voert verzoeker een schending aan van artikel 20 van het VWEU omdat de bestreden beslissing volgens hem tot gevolg heeft dat zijn Belgisch minderjarig kind feitelijk zal worden gedwongen om het Belgische grondgebied te verlaten, nu aan verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend. Volgens verzoeker is dit tevens in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest *K. A. (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16)*.

In dat arrest heeft het Hof van Justitie uitgelegd dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verblijfsaanvraag werd geweigerd om redenen van openbare orde, met toepassing van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, en niet omdat verzoeker de toegang tot het grondgebied is verboden. Er moet worden vastgesteld dat het Hof van Justitie in het door verzoeker aangehaalde arrest zich heeft uitgesproken over de vraag in welke mate het bestaan van een inreisverbod in hoofde van een vreemdeling eraan in de weg staat dat een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend. In die context heeft het Hof inderdaad, zoals verzoeker terecht stelt, geoordeeld dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen (*cf.* HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A., punt 62).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (*d.d.* 11 maart 2024) met een duurtijd van tien jaar. Echter wordt het bestaan van dit inreisverbod waarbij verzoeker gedurende tien jaar de toegang tot het Rijk wordt verboden hem *in casu* niet tegengeworpen door verweerder. De bestreden beslissing is enkel en alleen gegrond op artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De situatie zoals gevisieerd in het voormelde arrest *K.A.* is dus thans in beginsel niet aan de orde. Wat er ook van zij, het Hof van Justitie geeft in het voormelde arrest *K.A.* uitdrukkelijk aan dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen in overeenstemming is met het Unierecht voor zover zij is gebaseerd op de

vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al is er sprake van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich mee zou brengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (cf. HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A., punt 92). Het Hof verwijst daarbij ook naar haar rechtspraak in de zaak *Rendón Marín*, waarin zij beklemtoonde *“dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering [inzake een uit artikel 20 VWEU voortvloeiend afgeleid verblijfsrecht] in verband met, met name, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid”* (cf. HvJ 13 september 2016, C-C-165/14, *Rendón Marín*, punt 81).

Er kan dienstig worden verwezen naar bovenstaande bespreking waaruit reeds is gebleken dat verweerder op rechtmatige wijze heeft vastgesteld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een gevaar voor de openbare orde vormt. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder onvoldoende heeft onderzocht of er, ondanks het vastgestelde gevaar voor de openbare orde, een zodanige afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn minderjarig kind bestaat dat aan verzoeker omwille van die reden een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend overeenkomstig artikel 20 van het VWEU. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat verweerder in de bestreden beslissing weldegelijk de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarig kind heeft besproken: *“Ten gevolge van de opeenvolgende detentieperiodes en de verslavingsproblemen, is het redelijk te stellen dat de contacten met zijn dochter eerder beperkt zijn geweest in het verleden en dat voornamelijk betrokkene moeder in haar rol als grootmoeder instond voor de opvang van het kind tijdens de uitoefening van haar bezoekrecht en op de momenten dat betrokkene eigenlijk zijn omgangsregeling kon uitoefenen. Uit het dossier blijkt verder dat het voornamelijk de grootmoeder was die het onderhoudsgeld overmaakte aan mevrouw S. (...), betrokkene stortte het bedrag zodra mogelijk terug aan zijn moeder. Gezien de detentiehistoriek van betrokkene, is het redelijk te stellen dat de moeder van het kind, mevrouw S. (...), de steun en toeverlaat was voor het kind. Zij stond in hoofdzaak in voor de dagelijkse zorg van het kind, door de afwezigheid van betrokkene, en dat het voornamelijk betrokkene moeder was die in haar rol als oma instond voor de opvang van het kind tijdens haar bezoekrecht en de tijdige betaling van het onderhoudsgeld”*. Verzoeker brengt geen concreet verweer aan ter weerlegging van deze motieven. Verzoeker toont niet aan in welke mate – in weerwil van hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd – zijn dochter zodanig van hem afhankelijk zou zijn dat zij hem *de facto* zou moeten volgen naar het buitenland wanneer aan verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Een schending van artikel 20 van het VWEU wordt niet aangenomen.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij slechts acht jaar oud was toen hij zich samen met zijn moeder in België vestigde en ondertussen al tweeëntwintig jaar in het Rijk verblijft. Hij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij in België heeft opgebouwd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met bovengenoemde elementen bij het nemen van deze beslissing:

‘Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in België, blijkt dat hij in 2003 samen met zijn moeder en 2 broers naar België kwam. Omdat betrokkene moeder wegens financiële en gezondheidsproblemen niet kon zorgen voor betrokkene en zijn broers, werd betrokkene toevertrouwd aan een pleeggezin in Antwerpen. Omdat er problemen waren in het pleeggezin en de pedagogisch context van het gezin niet goed was, werd betrokkene ondergebracht in het CKG Dennenhuis in Kapellen. Op 20.01.2004 kreeg betrokkene voor de eerste keer een identiteitsbewijs voor kinderen jonger dan 12 jaar. Ingevolge de aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen, ingediend door zijn moeder op 24/10/2006 op de gemeente Borgerhout in toepassing van art.9§3 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, werden zijn moeder, betrokkene en zijn broers A. (...) en N. (...) bij beslissing van 26/03/2007 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Op 30/04/2007 werd aan betrokkene een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd voor 12 maanden, jaarlijks verlengbaar. Op 03/06/2008 werd hij vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart (verblijfskaart voor beperkte duur), jaarlijks verlengbaar. Op 14/12/2009 diende zijn moeder A. (...) K. (...) een definitieve regularisatie-aanvraag in op basis van een ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering. Aldus werd betrokkene in navolging van het statuut van zijn moeder bij beslissing van 28/05/2010 gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur. Op 24/06/2010 werd aan betrokkene een B-kaart (verblijfskaart voor onbeperkte duur) afgeleverd met een geldigheidsduur van 5 jaar, dewelke telkens verlengd werd tot 22/11/2027. Betrokkene is thans 29 jaar oud en woont 21 jaar in België. Betrokkene heeft dit verblijf niet aangewend om zich te integreren, wel integendeel. Betrokkene was amper 13 jaar oud toen hij in 2008 een eerste zware diefstal pleegde. Nadien volgen tal van strafbare feiten en veroordelingen. In een tijdspanne van 15 jaar, liep betrokkene maar liefst 12 definitieve correctionele veroordelingen en 2 politionele veroordelingen op. Niettegenstaande betrokkene meerdere kansen van Justitie kreeg om zijn leven op de

rails te krijgen, herviel hij telkens in een delinquent patroon. Niettegenstaande uit het dossier blijkt dat betrokkene zich liet begeleiden om zich te re-integreren in de maatschappij, moeten we vaststellen dat hij nog steeds hervalt in ongewenst gedrag. Het herhaaldelijk niet respecteren van de Belgische wetten getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Uit de duur van het verblijf in België kunnen bezwaarlijk rechten worden geput, nu betrokkene aanhoudend de geldende rechtsregels met de voeten trad.

[...]

Betrokkene is thans op beroepsactieve leeftijd. Betrokkene heeft in België school gelopen en een diploma lager onderwijs behaald. Hij heeft vervolgens kokschool gevolgd maar heeft deze opleiding niet voltooid. Hij zou ook nog een opleiding in de autosector gevolgd hebben. Nadien heeft betrokkene zich begeven op de arbeidsmarkt. Uit het dossier blijkt dat betrokkene vanaf de leeftijd van 15 jaar over een periode van 13 jaar een 30-tal maanden gewerkt heeft, voornamelijk in de horeca, als winkelbediende, bandenmonteur en postsorteerder. Nooit langer dan 6 maanden werkte betrokkene bij dezelfde werkgever. Bovendien blijkt het vaak om een deeltijdse betrekking te gaan. Gezien de lange duur van het verblijf van betrokkene in België, zou toch mogen verwacht worden dat betrokkene intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd. In de plaats van te werken koos betrokkene voor snel en gemakkelijk geldgewin door diefstallen te plegen en zich in te laten met de handel in verdovende middelen. Hieruit kan bezwaarlijk een intentie worden afgeleid om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen. Voorts blijkt dat betrokkene ook beroep moest doen op de sociale bijstand. Gezien de strafbare feiten en de kortstondige tewerkstelling ten opzichte van de lange duur van zijn verblijf in België, is er geen sprake van een duurzame economische binding met België. Nergens kan blijken dat hij de opgedane werkervaring en kennis niet elders zou kunnen inzetten.

Wat betreft de sociale en culturele integratie, legt betrokkene bij huidige aanvraag hier niets van voor. Er kan niet worden ontkend dat hij al lange tijd in België woonachtig is. Betrokkene heeft echter dit verblijf niet aangewend om zich te integreren. Herhaalde feiten van openbare orde kunnen bezwaarlijk als een bewijs van integratie worden beschouwd. Van een verankering in België, tenzij dan in een strafbaar milieu, kan dan ook geen sprake zijn. Verder voegt betrokkene niet spontaan stukken toe die kunnen getuigen van een dermate integratie die het nemen van huidige beslissing zou verhinderen. Uit niets blijkt dat de banden die betrokkene met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die betrokkene kan doen gelden."

Verweerder heeft op gedetailleerde wijze aangegeven waarom de culturele, sociale en economische elementen eigen aan verzoekers situatie *in casu* niet verhinderen dat aan hem het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden wordt geweigerd. Verzoeker toont niet *in concreto* aan waarom deze motivering onredelijk dan wel onzorgvuldig zou zijn.

Er dient te worden geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de ingeroepen bepalingen en algemene beginselen door het nemen van de bestreden beslissing worden geschonden. Het middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN